

til Klokken to, saa er ikke alt, som det skal være.«

»Det forstaar du dig ikke paa, Mo'er. Det har i dette Tilfælde sin egen Grund, som jeg ikke kan forklare dig.«

Moderen saae et Øjeblik mistvivlende paa hende.

»Ja ja, mit Barn,« sagde hun saa. »Jeg vil — som sagt — ikke trænge ind paa dig. Naar du blot ganske oprigtigt vil sige mig, om du stadig er lykkelig. Er du?«

»Ja — naturligvis!« svarede Jakobe uvilligt, trak Haanden til sig og rejste sig.

Moderen fulgte hende med Øjnene, mens hun gik over Gulvet og hen til Vinduet, hvor hun blev staaende med Ryggen til Stuen for at skjule sin Sindsbevægelse. Men nu kom Nanny ind i Overtøj og med Gadenyt, og Samtalen blev afbrudt. Fru Salomon tog atter fat paa sit Sytøj, og Jakobe forlod kort efter Stuen og gik op paa sit Værelse.

Det var første Gang i sit Liv, at hun havde været uærlig overfor sin Moder; men hun havde ikke kunnet faa sig til at tilstaa, at hun paany var bleven et Bytte for ydmygende Anfægtelser i Forholdet til Per. Hun havde allerede følt en Tvivl røre sig i hende straks, da hun modtog hans første, ungdommeligt overmodige, end ikke i ortografisk Henseende ganske fejlfri Breve, der indeholdt saa meget